

IV. felvonás

Az elszakított testvérek

2. fejezet

Búcsú nélkül

Annie fáradtan, lassan, szomorkásan nyitotta fel a szemeit. Nem tudta miért, de nagyon letörte valami, aztán egyből világossá vált, hogy mi: semmi sem tartotta vissza az ujjait, amikor mozgatni akarta őket. Rya már nem volt mellette. Az élete legjobb reggelének kellett volna lennie a mainak, erre... máris tragédia lett belőle.

Nincs itt... de hova tűnhetett? – aggodalmaskodott a lány. Nem érzem a jelenlétét, tehát elrejtí előlem a hollétét. De mégis miért rejtené? Ne... jaj ne... ne, ne, ne... ne... el akar menni tőlem. Nem mehet el, az, az nem lehet... Az nem lehet!

Azonnal felült és valami rettenetes módon kezdett keresni valamit. Egy cetlit talált a szekrény szélére ragasztva, az állt rajta: „*Sajnálom... nem volt más megoldás.*”

- Nem... ilyen nincs... ez nem lehet – hebegte kétségbe esetten. – Nem... nem... nem, nem, nem, nem... NEM! – kiáltott fel a haragjában és a rémületében, aztán valami megakadt a szeme sarkában. Az óra volt, az, éppen 6:49-et mutatott. Korán ébredt, pedig semmi értelme nem volt a koránkelésnek, ám, ami a legfontosabb: ma biztonsági okokból csak héttől szállhatnak fel a hajók. *Még elkaphatom...*

Tudta, hogy Sigil ilyenkor vagy alszik, vagy meditál; egyik esetben sem fogja észrevenni a kis kalandját. Azonnal felpattant az ágyról és gondolkodás nélkül a leszállórampa felé haladt. Nyitva volt, ami óvatlanságra, valamint sittsége ad okot. Ha Rya siet, akkor neki is szaladnia kell, ezért Annie úgy, ahogy volt, mezítláb szedni kezdte a lábát, s lóhalálában indult az Outrider felé – Rya tegnap kifecsegte a helyzetét. Még szerencse, hogy egyfolytában csak beszélgettek.

A lány szomorúan baktatott a hajó felé, nem volt helyes, ami tett, de már nem maradt többi ideje. Tökéletesen kihasználta az alkalmat, sort kerített minden lényeges dologra, ha mása nem is, de legalább lesz egy szép emléke.

Most viszont távoznia kell.

Az egyik lépésnél mögé termett valaki, szorosan átkarolta a nyakát és a lekkuit. Ő bárhol felismerte volna a kérdéses személyt, már csak azért is, mert olyan volt, mintha a saját kezeivel karolnák át őt, ami nem lehetséges. Csak egyetlen twílek van, aki az ő kezeit örökölte, minden mással egyetemben. Annie volt az, biztos utánaszaladt, amikor sietve elhagyta a hajót. Rya nem volt elég gyors, hiába akarta elkerülni a szívhasító búcsút, a fekete napnak mégis meg kell történnie.

- Most megütnélek... a fogadat is kiverném, ha nem szeretnék ennyire – mondta Annie vegyes érzelmekkel a szívében. – Hát mondd, hogy tehetsz ilyet? Hogy teheted ezt velem? Csak úgy elmennél a hajnal derekán, csak úgy magamra hagynál?

- Sajnálom, Annie, nem volt más választásom – nyögte ki a lány. Erre Annie elengedte, s Rya rövidesen felé fordult, és magyarázkodni kezdett. – Sigil azt mondta, hogy csak egy napig maradhatok, aztán el kell tűnnöm az életekből. Én mindent megpróbáltam, de nem fogok térden állva könyörögni annak a gazembernek. Vele akarsz lenni, vele kell lenned, ezt megértem. Félre állok az útból.

- Az útból? Neked teljesen elment az eszed? Mindig is ilyen voltál, olyan kis félén, szerény, de pont ezt szeretem benned. De ez most mégis utálatos dolog lett. Mi az,

hogy nekem mellette kell lennem? Mi vagyok én, rabszolga, hogy egyfolytában körülötte nyüzsögjek? Rya, te a nővérem vagy, hát persze, hogy melletted a helyem!

- Mellette jobb helyed lesz, én magamat is alig tudom eltartani... nemhogy téged – szomorkodott a lány. – Ő a mestered.

- Te meg a nővérem – akaratoskodott Annie. – Nincs az az isten, hogy én elmenjek innen, előbb magammal rángatlak. Visszamegyünk a hajóra, most rögtön! – úgy mondta, mintha parancsolni akarná. De nem is csoda, hiszen annyira fél a testvére elvesztésétől, hogy minden eszközt bevet a marasztalása érdekében.

- A mestered egyértelmű volt, mind a két oldala – szögezte le keservesen.

- Sejtettem – sóhajtott fel Annie mélyen. – Ő mindig is ilyen volt, velem jól bánik, engem szeret, mert kedvel, és mert a tanítványa vagyok. De soha senkit nem tűrt meg maga mellett, ezért nincs túl sok barátom, mert mindenkit elkerget. Viszont ez még a jobbik eset, keresztül szokta szúrni őket a kardjával, ha nem mennek el.

- Ezért kell elválnunk. Ő egy szörnyeteg, csak veled jó, de senki sem tudja, hogy miért. Nézd, ez nem a vég, az élet megy tovább. Majd írok neked.

- Nem! – vágta rá Annie. – Négy évig vártam rád, négy hosszú éven át. A te arcoddal keltem este, a te arcoddal tettem a dolgokat, amiket tennem kellett, és a te arcoddal szenderültem álomba, még azokban az időkben is, amikre nem emlékszem. Nem foglak itt hagyni, nem fogok ismét elválni tőled!

- Annie, nézd, muszáj elmennem! – fakadt ki egy könnycsepp Rya szemgödréből.

- Akkor veled megyek – határozta el magát a testvére. – Tegnap ígéretet tettél nekem, azt mondtad, hogy többé nem hagysz el. Oké, sejtettem, hogy valamikor, pár év múlva, amikor már más célokra szólít az élet, búcsúznunk kell, de a második nap... nem, nem lehet annyira sanyarú az élet. Betartatom veled az ígéreted.

- Hogyan? Velem akarsz jönni? – a lány bólintott. – Egy szál bugyi és egy rúzsszín trikó van rajtad. Először menj vissza a cuccodért!

- Persze, én elmegyek, összepakolok, te meg újra átgondolod az egészet. Azzal fogod álltatni magad, hogy Sigil sokkal jobb életet tud biztosítani nekem, elhiteted magaddal, hogy te jelentéktelen vagy, hogy te nem érdemelsz meg. Aztán elmész, már hűlt helyed lesz, mire visszajöhetnek. Nem élném túl, ha ez megtörténne.

- Dehogyan fogok. Menj, csak! Én megvárlak, a szavamat adom rá – noszogatta Rya.

- Nem fogok elmenni – ismételte el a lány dacosan. – Rya, én már régebben is elmondtam már, de most még egyszer tájékoztatlak róla: nem tudod átverni a saját ikertestvéredet, mert pont ugyanolyan, mint te.

- Hát ez nem jött be – sóhajtott fel a lány, nehéz szívvel. – De mégis mit akarsz? Mit fogsz felvenni, mit fogsz enni, hol fogsz aludni?

- Ebben a hajóban egy hadsereg is elférne, nem csak egy ágy, de még egy teljes kabin is kijut majd nekem. A ruha nem gond, látod, most is itt állok, bugyiban és trikóban, engem bámul a fél kikötő, de nem érdekel, mert melletted lehetek. Amúgy meg, az én testemet, az én méretemet örökölted, szóval majd hordom azt, ami te, amíg nem veszünk új ruhákat. A kaja sem gond, ahhoz csak pénz kell, ha nem is tudsz valami sokat szerezni, én még mindig itt vagyok. Padawanként most tartok a kiképzésem végénél. Sigil egyfolytában önálló küldetésekre küld, ezeken napokig,

vagy akár hetekig magamra vagyok utalva, és a semmiből kell megcsinálnom az adott feladatot. Így akar felkészíteni arra az időre, amikor már egyedül leszek.

- Mert Sigil teljesen rendben lesz ezzel – jegyezte meg Rya.
- A tanítványa vagyok, mindenképpen meg fog bocsájtani nekem, ártani sem fog neked, mert én mentem el hozzád, és én is fogok veled menni. Úgyis üzeni fogok neki... valamikor, majd akkor elmagyarázom neki a dolgot.
- Biztos? – faggatta őt a nővére.
- Nézd, ő szeret engem! Már szabad twi'lek vagyok, minden jogom meg van hozzá, hogy egy szép napon elmenjek, ha többé már nem tetszik mellette. Nem fog utánam jönni, vagy ilyesmi, de még akkor is csak a kardomat hozná vissza.
- Mert anélkül sokra mész. Legalább azt hozd el a hajóról!
- Itt fogsz hagyni, mert még mindig olyan is buta vagy legbelül. Téged választalak.
- Rendben, akkor gyere – mosolygott rá a lány. Igazából haragudnia kellene rá, amiért ilyen kemény helyzetbe hozta, de ők képtelenek haragudni egymásra. No meg, ez azt jelenti, hogy most már tényleg együtt lesznek. Ki ne örülne ennek?

Ahogy felsétáltak a rámpán – és jól be is zárták maguk mögött –, Ryának eszébe jutott valami, nem is tudja, miért, de korábban egészen megfélemezte róla. Hamar a nővéréhez... khm, hűgához fordult. Ő mindenre figyelt, csak rá nem, ezért egy kicsit meglökte a vállát. Annie azonnal odakapta a tekintetét, és meglepetten látta, hogy egy fénykardot nyújtanak felé, egy nagyon is ismerős fegyvert.

- Amikor elindultam, úgy döntöttem, hogy egy kicsit visszaadok a sérelmekből – mondta a lány. – Sigil elvette tőlem a mesteremet, és úgy tűnt, téged is el fog ragadni tőlem. Az a minimum, hogy egy karddal szegényebbé tettem, tegnap azt mondtad, hogy az egész életében ezt használta. Remélem, sokat bánkódik majd érte.
- Oké – bólintott egyet Annie, aztán óvatosan elvette Sigil fénykardját. Még most is tisztán érezte benne az öreg szellemét. Fontos volt neki. – Én loptam el.
- Hogy mondod? – ráncolta a szemöldökét Rya.
- Nézd, nem akarok belefolyni a kettőtök ellentéteibe, mindkettőtököt egyformán szeretlek, de ennek nagyon rossz vége lesz, ha nem vállalok magamra mindent. A tanítványa vagyok, engem nem fog bántani, ha netán utolérne, de ha megtudja, hogy te magaddal vittél engem és még a kardját is elloptad, akkor nem tudom, mit fog csinálni veled. Én loptam el a fegyverét és én mentem el veled, világos?
- Ahogy akarod, úgyse látjuk többé – nyugtatta magát Rya, miközben Annie már ösztönösen eltette volna a fénykardot. De nem volt hová.
- Ideje lenne keresni valami ruhát, mégse lehetek egész nap bugyiban...
- Gyere! – mutatta az utat Rya.

Mint kiderült, Rya rengeteg ruhát szerzett, biztosan rengeteg kredittől szabadította meg azt a néhány ürgét, akikkel az útja során szembetalálkozott. Így bőven akadt ruha neki és a testvérének is, azonban az élelem már egy másik dolog. Egyik lány sem

eszik túl sokat, ha ideges, fél, vagy épp készül valamire, de most pont nyugalom van, ezért jó lenne harapniuk is valamit. Még van eleség, de már nem valami sokáig, pár nap és kénytelenek lesznek koplalni – hacsak nem szereznek valahonnan.

Mostanra már mindketten a konyhában ültek, és bőszén falatoztak – valamit.

- A Rishi útba esne – törte meg a csendet Annie.

- Miért, hova mennénk? – kérdezte Rya, amint lenyelte a falatot.

- Ott ismerek egy durost, aki korábban sokat segített nekem... hogy is mondjam finoman: lopni. Még mindig van egy-két ígéretes hely, a hajó pár nap alatt tele lenne kajával és pénzzel. Ellehetnénk egy ideig, addig bőven elég lenne.

- De meddig? – értetlenkedett a testvére.

- Utána meg neki is akadna valami, vagy majd veszünk... majd veszünk.

- Hahó, lemaradtam! – legyezgetett a kezével Rya. – Mit forgatsz a fejedben?

- Semmit... csak arra gondoltam...

- Bökd már ki! – lobbant fel a lány. Már majdnem elvesztette a türelmét.

- Van ez a lány, Keesa. A barátnőm volt, amikor még Jabbanál tartottak, együtt próbáltuk túlélni a mindennapokat, ő is rabszolga volt, és nagyjából ugyanazt kellett csinálnia, mint nekem. De őt senki sem vette meg, vagy törte össze. Alig emlékszem rá, Sigilnek hála, még az arca sem jut eszembe, de tudom, hogy segített. Persze én is neki, de... érted, nem akarom, hogy szegény ott szenvedjen.

- Meg akarod szöktetni? – kerekedtek ki a lány szemei.

- Olcsón adják majd, képzetlen, nem túl jó egészségi állapotnak örvendő áru, ahogy ők mondják. Simán elhozhatjuk, ha eleget lopkodtunk – mondta Annie.

- Ja, vagy Jabba véletlenül meggondolja magát, és a szabad és boldog élet helyett egy kis cella lesz a végzetünk – vágta rá szkeptikusan Rya. – Az sem biztos, hogy még él... Két év hosszú idő, akárhogyan is nézi az ember.

- Meg kell próbálnunk, nyugi, nem lesz bajunk.

- És ezt miből gondolod? – próbált rávilágítani egy sötét foltra Rya.

- Mert most már mellettem van a nagy és erős nővérkém! – csillantak fel Annie szép szemei. Rya el is pirult volna, ha ember lenne.

- Utolsó kérdés: Miért nem hoztad ki akkor, amikor melletted volt a még nagyobb és még erősebb Sigil, aki még tapasztaltabb is?

- Megtiltotta. Nem akart új útitársat, és a pénzt is sajnálta a dologra. Azt mondta, hogy soha többé nem mehetek Jabba közelébe, a saját érdekemben. Szerinte annak kéne örülnöm, hogy nekem sikerült megszabadulnom tőle, még egy darabban.

- Tökéletesen igaza van. Annie, ez örülség! – visszhangozta Rya.

- Az életről van szó, egy jó barátom életéről. Ő megtenné a helyemben.

- Nem, nem tenné meg. Nézd, ha most odamegyünk, jó eséllyel a „játékai” közt végezzük. Tényleg ezt akarod, csak úgy eldobnád az életünket... – ekkor a fiatal felsóhajtott, és felismert valamit. – Nem tudlak róla lebeszélni, igaz?

- Bocsi, de ezt meg kell tennem. Tartozom neki.

- Akkor kelleni fog egy nővér, aki fedezi a hátadat – határozta el a lány, aztán felpattant és megindult a pilótafülke felé, hogy betáplálhassa az útirányt.

Nem semmi kaland vár rájuk odaát.

Két hét múlva, amikor már a kellő mennyiségű pénzt, kaját és minden más sikerült „összegyűjteniük” a Rishi nem éppen kedves népségétől, a két lány végül a Tatu por és homok fedte világára is ellátogatott. Nem akartak túl nagy figyelmet magukra vonni, így is szerencsájük lesz, ha nem kerülnek bajba. Egyenesen a Hutt Palota felé mentek, és két keskeny siklót is kerítettek a feladatra.

Hátborzongató, bűnös és valami rettentő mértékben szagos léggör fogadta őket Jabba színe előtt. Két elragadó fiatal lány könnyen bejuthat ide, csak kopogtatniuk kell a főbejáraton, és a bentiek máris szívesen fogadják őket. Egy ép elméjű, karcsú, fiatal twi'lek leányzó sosem sétálna be ide, erre a mai napon kettő is érkezett. Aztán örök kedvesen a hutt színe elé kísérték a két fiatal, és ezzel elérkeztünk ehhez a pillanathoz, amikor Jabba protokoll-droidja köszöntötte őket.

- Üdvözlétem, mi szél fújta erre önöket?
 - Ne fáradj, fémhulladék, tudok huttul – intett egyet Rya.
 - Óh, ilyen művelt lennél? – mondta Jabba a saját nyelvén.
 - A twi'lek sok mindent megtanul az utcán, ha elég ideje van rá – felelte a lány nem túl tökéletes huttsággal, de elmenni még elmegy.
 - Okos kislány, a hasznodat venném – mondta a hutt önelégülten. – Mi akartok?
 - A nővérem, Annie, korábban itt volt, a barátját, egy Keesa nevezetű, kék twi'leket szeretnénk megvenni; az nem érdekes, hogy mit akarunk vele. Az árral meg sem próbálj átverni, pontosan tudjuk, hogy mennyit ér – blöffölt egy kicsit.
 - Fogalmatok sincs róla – böffentette rá Jabba. – Rosszul csinálod, kicsi, ha szolgát akarsz venni magadnak, akkor előbb nézd meg az árut, aztán alkudozz.
 - Oké, akkor láthatnánk őt?
 - Mit mond? – kérdezett bele Annie, a jó öreg basicen.
 - Pszt! – csitította el Rya, aztán ismét a hutt felé fordult. – Hozzátok ide!
 - Ő már meghalt, kicsi twi'lek – kacagott fel mérhetetlen gonoszsággal a hutt. – Egy éve már, hogy elkapott valamit. Nem ért annyit, hogy ápoljuk, sőt még a kezelést sem fedezte volna az a pénz, amit nálunk összeszedett. Hagytuk meghalni.
 - Most miről van szó? – kérdezett bele ismételen Annie.
 - Keesa már meghalt – mondta búsan Rya. – Sajnálom – tette hozzá utólagosan.
 - De... az nem lehet – hitetlenkedett a lány. A harag, a sajnálat és a düh egyszerre járta át a kicsiny szívét. A semmiért jöttek ide, hiszen hiába indultak el, már nem maradt kit megmenteni. Pedig annyira kíváncsi volt rá, milyen lehetett ő... s lám, még csak el sem köszönhetett tőle. Búcsú nélkül hagyta ott, akárcsak Sigilt.
 - Akkor hiába jöttünk. Elnézést a zavarásért – mondta huttul a fiatal.
- Azzal a két twi'lek már vissza is fordult, és megindult a kijárat felé.
- Megállj! – förmedt rájuk a hutt.
 - Álljanak meg! – tolmácsolta a szövegét a droid.

Hirtelen mindenki ideges lett, fegyvert rántottak a bűnözők és az örök, egyedül a gemorreaiak nem ragadtak sugárvetőt. Nekik nem volt, ezért ők a bárdjaikat emelték

fel, elzárva a kijáratokat, a Venn testvérpár menekülési útvonalait. A két twi'lek hamar megtorpant, s Annie egy rettenetes dologgal találta szembe magát: az őrrrel, aki már annyi rossz dolgot tett vele. Felismerte őt, pedig sosem látta igazán, még a nevét sem tudta, de nem is kellett ismernie. Elég volt a szaga és az az érzés, ami elfogja, ha szembekerül vele. Az egész olyan volt, akár egy rémálom.

- Nocsak-nocsak, hát kik tévedtek ide? – nevetett fel a férfi. – Ismét az a két kis poronty, akik már annyi bajt keverték errefelé.

- Mi?! – csattant fel Annie. – Ti ártottatok nekünk, és nem...

- A győztes írja a történelmet – vágott bele a férfi. – Csak nem hittétek, hogy két szép, fiatal lány besétál ide és mi meg szépen elengedjük őket? Óh, Annie, megmondtam, hogy kerüld el ezt a helyet, ha már visszanyerted a szabadságot! De már teljesen mindegy, Jabba hamarosan kiadja a parancsot, és akkor ismét a „vendégünk” leszel, a kis testvérkéddel együtt. Jól kiegészítitek majd egymást.

- Nem adjuk ám olcsón a bőrünket – szólt közbe dacosan Rya, aztán mindketten egy olyan helyre próbáltak húzódni, ahol akár még esélyük is lehet a csőcselék ellen.

- Oda ne lépj! – mutatott a csapóajtóra Annie, Rya szerencséjére még időben elemelte onnan a lábát. Így nem került fel a rancor étlapjára.

- Fogjátok el őket! – adta ki a parancsot Jabba, a mondatot, amely hamarosan félbetör két életet...